

lader sig høre, vi kan tale om det; vil man fra Industriens Side saa forpligte sig til at sætte Virksomheder i Gang? Et saadant Tilsagn turde man ikke give; altsaa ligger deri, at det helbredende Lægemiddel ikke findes i denne à jour Føring alene. Det vilde ikke have været uden Interesse, om man havde rettet det Spørgsmaal til de forskellige Industrigræne: Vil I se jer i Stand til at sætte Arbejder i Gang ved Nedsættelse af Lønnen med 10 pCt., eller hvor mange vil sætte Arbejdet i Gang ved en Nedsættelse med 15 pCt. eller 20 pCt.? Saadanne Nedsættelser har man foretaget i andre Lande; jeg ved f. Eks., at paa forskellige store Skibsværfter i Amerika har man nedsat Arbejdslønnen først med 15 pCt. og medio August med yderligere 20 pCt., og derved har man kunnet opretholde den halve Virksomhed.

Jeg skal derefter tillade mig at rette nogle faa Bemærkninger til enkelte af de højtærede Ministre. Til den højtærede Kirkeminister vil jeg gerne indstændig henstille, at han tager Spørgsmaalet om en Kirke i Falsled paa Fyn under fornyet og velvilligste Overvejelse. Man har dernede fra hvert Aar indgivet en Ansøgning om at faa bygget en Kirke, og dette Ønske forekommer mig at være i allerhøjeste Grad velbegrundet. Falsled har ca. 500 Indbyggere og ligger ca. $7\frac{1}{2}$ km, med andre Ord en Mil fra Sognekirken i Svaninge. Befolkningen bestaar ikke hovedsagelig af Landbrugere, som er kørende, men den bestaar hovedsagelig af Søfolk og Fiskere, som ikke har Befordring, og det er for disse Mennesker en uhyre Gene at have en Mil til Kirke, mange gamle kan overhovedet ikke komme i Kirke, i alt Fald kun nogle faa Gange om Aaret. Man behøver ikke at have nogen særlig livlig Fantasi for at forestille sig de sørgelige Tilstande, der kan fremkomme, hvor Folk ikke selv kan passe deres kære Grave; for det første vil Folk helst selv gøre det, og for det andet er det dyrt at leje andre til at gøre det. Præsten har frivillig en Gang imellem prædiket i Falsleds Skole, men vi er jo alle paa det rene med, at en Skole er nu en Gang ikke en Kirke, og skønt det ikke skal være selve Lokalet, som stemmer til Andagt, kan man dog ikke godt se bort fra, at det er mere højtideligt og mere overensstemmende med hele Gudstjenestens Formaal, naar den foregaar i en Kirke og ikke i en Skole. Det er en meget kirkesøgende Befolkning, der samles undertiden lige op til hundrede Mennesker, og de kan faktisk ikke faa Plads i Skolen. Som Be-

vis for, i hvilken Grad denne ikke stærkt bemidlede Befolkning er interesseret i dette Spørgsmaal, skal jeg nævne, at man frivillig har indsamlet 11 300 Kr. til Kirkens Vedligeholdelses- og Driftsfond, og man har sikret sig en Grund, der ligger kun 1 km fra Falsled, i det hele taget er der gjort store Forarbejder, saa at man skulde synes, at Sagen nu maatte kunne finde sin Løsning. Allerede for 3 Aar siden svarede den daværende Kirkeminister, det ærede Medlem Hr. Povlsen, paa min Henvendelse, at dette var en Kirkesag, som inden ret længe vilde kræve sin Løsning. Der er gaaet 3 Aar siden, og vi er lige vidt, det forekommer mig at være grumme sørgeligt, at disse Mennesker stadig skal banke paa Døren forgæves, og jeg vil, som sagt, gerne anmode den højtærede Kirkeminister om at tage Spørgsmaalet under fornyet Overvejelse. Jeg skal citere ordret, hvad den daværende Kirkeminister, det ærede Medlem Hr. Povlsen, den Gang udtalte: „Det er en Kirkesag, som sikkert inden alt for længe vil have Krav paa at blive ordnet“. Saaledes lød det. Vi har jo i disse Aar givet i Snesevis af Millioner Kroner ud for at lindre den materielle Nød, og det har sikkert været rigtigt, ja, nødvendigt, selv om store Beløb er kommet paa urette, for ikke at sige paa ligefrem uværdige Hænder; men det forekommer mig lidet tiltalende, at aandelige Krav i saa lang Tid skal staa i Skygge for de materielle.

Jeg takker den højtærede Justitsminister for den Interesse, han stadig viser Dyrenes Beskyttelse. Den højtærede Justitsminister har i adskillige Tilfælde foranlediget Retssager angaaende Mishandling af Dyr appelleret; men i alt for mange Tilfælde er den sidste Lov om Værn for Dyrene ikke ført ud i Livet efter den Aand, hvori den er givet. Det forekommer mig, at en Revision er nødvendig, om ikke af anden Grund, saa for at faa Straffebestemmelserne mere fastlagt. Der er et uheldigt vidt Spillerum, og det giver sig uheldige Udslag. § 1 lyder paa, at man for Dyremishandling kan ikende Bøder paa fra 20 Kr. til 4 000 Kr. eller Fængsel. Jeg tror, det vilde være gavnligt, om Fængsel blev anvendt i noget højere Grad, end Tilfældet er. At betale en Bøde rammer ikke den mindre og den mere velhavende lige haardt, men at blive fængslet har et ganske anderledes Skær over sig, og det bør være vanærende i den offentlige Mening at mishandle værge-løse Dyr. Jeg kunde tænke mig at gaa saa vidt, at det virkelig blev fastslaaet som en i